

N:o 2.

Af Herr **A. W. Westerdal**: Om förbud mot utförsel af virke utaf visst slag eller åsättande af tull derå m. m.

Då från skiljda trakter af vårt land allt flera röster höja sig, beklagande den skogssköfving, som ohejdadt bedrifves, så bör hvarje vän af fosterlandet låta sig angeläget vara att tillse, huru härmed sig förhåller samt pröfva hvad som kan vara att i denna sak åtgöra.

Härvid framställer sig först den frågan: eger skogssköfving verkligen rum? För den, som med öppen blick genomreser södra och mellersta Sverige, bära såväl de kala bergen och de allt mer och allt hastigare glesnande skogarne som ock de vid våra skeppningsorter, under benämning af pitprops, liggande massor af unga träd alltför ojäfaktiga vittnesbörd om tillvaron af det öfverklagade sorgliga förhållandet. Måne vidare bevisning är af nöden? De norrländska provinserna erbjuda ännu skogar att tala om, men äfven der har förödelser redan börjat sitt arbete.

Hvilka följderna af en sådan fortsatt förödelse skola blifva för vårt land, derom kan man göra sig en föreställning, om man betraktar Svältorna i Vestergötland eller kusttrakterna i vestra Sverige. Men äfven främmande länder erbjuda i detta fall varnande exempel. Medan flera af södra Europas länder ännu egde skogar, välsignades de med den yppigaste växtlighet, men sedan deras skogar till betydlig utsträckning blifvit nedhuggna, har, i följd af klimatets förändring, jordens bördighet aftagit och dermed äfven industrien och den högre odlingen. När detta är händelsen med de trakter af jorden, som i afseende på läge och naturliga förmåner äro så lyckligt lottade, huru mycket sorgligare skola icke följderna af skogarnes förödande blifva i ett land som vårt, der man måste kämpa med ett hårdt klimat, och der ju skogarne skänka ett väl behöfligt skydd mot vinterns köld och stormar. Vi glädja oss nu åt jordbrukets och industriens fortgående lyftning; men huru skall den lifliga verksamhet, som på dessa områden eger rum, kunna fortfara och än ytterligare tilltaga, om skogseffekter ej vore att tillgå.

På öfvertygelsens väg om det orätta och vådliga uti en ohejdad skogssköf-
ling har man allt hittills förgäfvets bygt några förhoppningar: för den ögonblick-
liga vinningen förbiser man kommande släktens rätt och bästa. Under sådana för-
hållanden, och då riktningen af åtskilliga bolags och enskilda personers sträfvanden
häntyder på, att skogsuthuggningen numera rent af blifvit satt i system, torde in-
gen räddning finnas, om icke staten träder emellan. Man har visserligen mött
förslag i denna syftning med den invändningen, att statens inblandning vore att
betrakta såsom ett ingrepp i den enskildes eganderätt och fria verksamhet; men
denna invändning visar sig vid närmare betraktande sakna all giltighet. Den en-
skilde har och kan göra bruk af sin eganderätt endast i den mån, som denna hans
rätt är af staten skyddad. Vid fråga om eganderätten måste man således utgå
från den sanningen, att staten skall skydda den enskilde. Men det är då alldeles
uppenbart, att staten ej kan eller får lemna skydd åt annan verksamhet än den,
som är gagnande. All verksamhet, som skadar det hela och således motverkar sta-
tens bestånd, måste staten icke blott icke skydda, utan rent af förbjuda och för-
hindra. Denna sanning har också redan i våra lagar blifvit tillämpad, såsom t.
ex. i förbudet att svedja eller bränna å bergaktig eller stembunden mark, öfriga lag-
bestämmelser i samma syfte att förtiga. Det är också bekant, att andra länder,
såsom Danmark, Sachsen, de Österrikiska staterna m. fl., funnit sig nödgade att
genom restriktiva lagar försäkra sig om skogens framtida bestånd.

Då nu, såsom bekant, skogsödeläggelsen ohejadt fortgår och, såsom ofvanför
är ådagalagdt, staten har ovilkorlig rätt att i detta fall träda emellan; så redu-
cerar sig frågan sålunda till, hvilka åtgärder för närvarande skulle vara af behovet
mest påkallade. Efter min uppfattning ligger största faran deruti, att den unga
växtliga skogen nedhugges. För att förekomma detta skulle erfordras icke blott
förändringar i vissa gällande författningar, såsom skiftesstadgan, stängselförordningen,
10:de kap. byggningabalken m. fl. lagrum, utan äfven rent af förbud att till annat
än eget gårdsbehof eller för gallring nedhugga ungskog; men som en lagförändring
af sådan omfattning torde fordra rundlig tid för att kunna genomföras och verklig
fara ligger i dröjsmål med åtgärders vidtagande till ungskogens skydd, så torde man
ej böra underlåta att begagna ett annat, efter min tanke verksamt medel för samma
ändamåls vinnande. Mycket vore nemligen vunnet, redan om den nu florerande
pitpropsindustrien kunde göras om intet, och det är för att åtminstone söka vinna
detta mål som jag tillåter mig vördsamt föreslå:

att Riksdagen ville för sin del besluta utförelseförbud å all sorts
rundvirke under 7 tums topp på 20 fots längd,
eller, om detta ej skulle bifallas,

att Riksdagen ville för sin del besluta, att å samma sorts virke
åsätta tull till belopp lika med varans värde,
samt att, i fall bestämmelse emellan de förenade rikena Sverige och Norge å ena

samt Frankrike å andra sidan år 1865 ingångna handelstraktat skulle anses innefatta hinder för åvägabringandet af ofvan föreslagna alternativa åtgärd,

Riksdagen då jemväl ville besluta en skrifvelse till Kongl. Maj:t med anhållan, att Han täcktes af Franska regeringen utverka en sådan modifikation i nämnde traktat, att hinder ej möta för utfärdandet af författning i föreslaget syfte.

Om remiss till Bevillnings-Utskottet anhålles.

Stockholm den 22 Januari 1873.

A. W. Westerdal.

N:o 3.

Af Herr A. Adlersparre: Angående förbättrade villkor för beväringmanskapet under dess öfningsmöten.

I ett hårdt klimat, der äfven sommaren kan vara kall och fuktig, fordras, såsom hvar och en vet, för helsans och krafternas underhåll starkare föda och varmare beklädnad, än i länder under blidare luftstreck. Likaså har erfarenheten styrkt, att ansträngning och umbärande äro känbarare för ynglingen än för den mogne, mer härdade mannen.

Dessa välkända fakta, tillämpade på vår beväringinstitution, leda till slutsatser så enkla och tydliga, att äfven de synas obestriddiga. De säga oss:

att den svenske beväringynglingens underhåll, hans föda, beklädnad och lägerutredning, böra bestämmas efter vårt klimats fordringar, och ej efter de anordningar, som i andra länder anses behöfliga för dervarande värnepligtige;

att om våra beväringynglingar åtnjuta sämre vård än deras likar i länder